

KASTEEL d'URSEL MAGAZINE

Driemaandelijke uitgave van de Provincie Antwerpen/Kasteel d'Ursel, Hingene | 6de jaargang # 24 | november–december 2010–januari 2011

ANTONINE
de Mun

PROVINCIE
ANTWERPEN

Antonine de Mun à 19 ans au Bal de Mr. le Duc de Bisaccia in 1868 par la Marquise de Mun [detail], Hingene, Kasteel d'Ursel - © Joris Ceuppens

Op de omslag

In 1868 was Antonine de Mun, de latere hertogin d'Ursel, jong, mooi en vrijgezel. Op 9 februari schreef ze in haar dagboek: 'Op vastenavond geeft Monsieur de La Rochefoucauld een gekostumeerd bal. Ik zou er graag naartoe gaan, maar *maman* wil me niet laten gaan. Ze is bang dat ik te jong ben, hoewel de meesten van mijn vriendinnen zullen gaan.' Een dag later vervolgt ze: 'Maman begint toe te geven en zal me misschien toch meenemen naar het gekostumeerd bal. Papa heeft er veel zin in. Ik geloof dat ik zal gaan als een dorpsbruid van vroeger. Het woord 'bruid' zal ik natuurlijk niet gebruiken, ik houd het bij een boerinnetje op een feest.'

Het verslag van het bal kennen we niet: uiterekend op vastenavond begon Antonine te schrijven in een nieuw dagboek, dat helaas niet bewaard bleef. Maar we hebben wel een andere herinnering. Op de omslag van dit magazine staat een portret van Antonine, geschilderd door haar moeder, de

markiezin de Mun. Het is niet toevallig dat *maman* precies dit kostuum wilde vereeuwigen. De familie had namelijk een 18de-eeuwse gravure van zo'n dorpsbruid, dat als model diende voor de baljurk van Antonine. In haar dagboek schrijft ze: 'het haar is bepoederd, ze draagt een kanten mutsje en haar jurk is helemaal van wit satijn.' Het portret van Antonine past in elk geval helemaal in de 18de-eeuwse traditie. Op het volledige schilderij zie je ook heel duidelijk dat ze een danskostuum draagt. De jurk is namelijk net iets korter dan gebruikelijk, zodat iedereen de voeten kon bewonderen bij het uitvoeren van de ingewikkelde danspassen.

Lees verder en ontdek waarom Antonine het perfecte meisje is om de omslag van dit magazine te sieren!

LUDO HELSEN
gedeputeerde voor cultuur

KOEN DE VLIAGER-DE WILDE
beheerder kasteel d'Ursel

COLOFON Kasteel d'Ursel
Wolfgang d'Urselstraat 9
2880 Hingene
www.kasteeldursel.be
T 03 820 60 11 · F 03 820 60 15
kasteeldursel@admin.provant.be
Rekening 091-0185047-97

Het magazine van het Kasteel d'Ursel is een uitgave van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen:

Cathy Berx, gouverneur-voorzitter,
Ludo Helsen, Rik Röttger,
Koen Helsen, Marc Wellens,
Inga Verhaert en Bart De Nijn, leden
en
Danny Toelen, provinciegriffier.

Jaargang 6, nummer 24,
november–december 2010–januari 2011

Redactie: Veerle Moens en Koen De Vlieger-De Wilde,
met medewerking van Elise Simoens.

Vormgeving: Frederik Hulstaert

Druk: Albatros Printing, Duffel

Oplage: 4500 exemplaren

Dit magazine werd gedrukt op milieuvriendelijk papier en verpakt in milieuvriendelijke folie.

ISSN 1781-4464

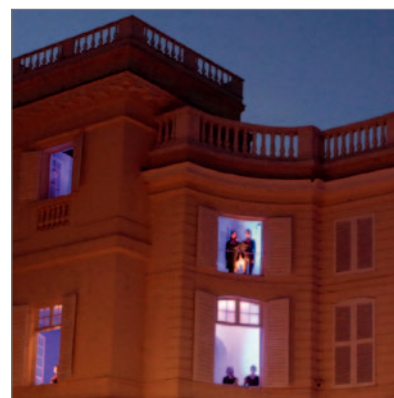
KASTEEL d'URSEL MAGAZINE

Gratis magazine

Wil je het magazine van kasteel d'Ursel thuis ontvangen? Bezorg ons dan je adresgegevens. Alle nummers zijn ook terug te vinden op de website.

Kasteel d'Ursel trakteert

Maandelijks trakteren we abonnees op gratis kaarten voor evenementen in het kasteel én daarbuiten. Geef je e-mailadres door als je hiervoor in aanmerking wil komen.

Kasteelheer voor één dag

Het kasteel kan gehuurd worden voor recepties, seminaries, ontvangsten, diners, ... Voor meer info, de huurovereenkomst en een aanvraagformulier kan je ons bellen of surfen naar de website.

Het zijn leeuwen!

Tijdens de zomermaanden speelden zich opmerkelijke taferelen af rondom de brug van het kasteel: vrouwen die ingespannen door teelen en verrekijkers tuurden, onverschrokken mannen die afdaalden langs de oevers van de vijver, dikwijls gevolgd door geanimeerde discussies tussen beide groepen. Allemaal waren ze voorzien van het boekje *Buitentips* van de Landelijke Gilden. Daarin stond een streekzoektocht in Klein-Brabant, goed voor een prijzenpot van zesduizend euro. De laatste – en duidelijk lastigste – vraag luidde: ‘Welke dieren, waarvan de koppen nog zichtbaar zijn, zorgden ervoor dat de afwatering van het domein d’Ursel in de slotgracht terecht kwam?’

De meeste mensen hadden er weinig moeite mee om de waterspuwers te vinden, maar ze identificeren, dat was veel minder eenvoudig. Hoewel sommigen er draken, griffoenen en honden van maakten, was het enige echte antwoord, dat het leeuwen zijn. ‘Ja mevrouw, echt leeuwen. Nee, geen draken, leeuwen. Ja, we zijn zeker. Leeuwen, ja’. De organisatoren ontvingen achteraf ongeveer drieduizendvijfhonderd deelnemersformulieren en er volgde uiteraard ook een prijsuitreiking. In Hingene.

Tot weerziens Sjale

Op 3 september overleed Karel Van Acoleyen, die van 1968 tot 1973 boswachter was in het kasteeldomein. ‘Onze va joeg niet alleen de ‘toekers’ of stropers weg, hij werkte ook in de tuin van juffrouw Jeanne Thielemans, de rentmeesteres’, vertellen zijn dochters Maria en Anita. ‘Hij ging zelfs waken aan haar bed toen ze ziek was’. Ook na het vertrek van de familie d’Ursel bleef Karel hun vertrouwenspersoon: ‘Hij ontving de pacht van de gronden die de familie nog in bezit had. Dat geld bracht hij in het begin naar juffrouw Jeanne. Na haar overlijden kwamen de huidig hertog Stéphane en zijn moeder Ursula, jaarlijks op bezoek om het geld op te halen.’ Karel had een zeer goed contact met de familie. ‘Ook met de vader van Stéphane, hertog Antonin d’Ursel. Die schoot er wel eens naast tijdens de jacht’, vertelt Anita. ‘Al lachend zei hij dan in zijn beste Nederlands: ‘Dag mooi exemplaar, tot volgend jaar!’ Stéphane d’Ursel schreef een ontroerende afscheidsbrief, die op de begrafenisplechtigheid werd voorgelezen door zijn neef

‘Sjale’ Van Acoleyen tijdens de stoet ter ere van de honderdste verjaardag van Jeanne Thielemans, 12 december 1987

Réginald. In de brief wordt vooral het warme contact met Karel geprezen. ‘Dank je’, schreef Stéphane. ‘Dank je voor je begrip dat je toonde tijdens de jachtpartijen van mijn vader; je heerlijke soep en de warmte van je humeur. Dank je ook voor je glimlach, je eenvoud, je eerlijkheid. Mijn moeder, ‘jouw gravin’, mijn broer Didrik, mijn zus Régine en ik zelf wensen jou een goede reis. Tot weerziens.’

Werken op de tweede verdieping

Het startschot voor deze restauratiefase klonk al in april. Toen werd er aan de linkerzijde van het kasteel een werfzone ingericht en een stellingtoren gebouwd, waarlangs aannemer PIT rechtstreeks de tweede verdieping kan bereiken. In augustus gingen de werken echt van start met de controle van de vloerbalken. Tijdens de vorige restauratiefase waren alle parket- en plankenvloeren al voorzichtig gedemonteerd, zodat de onderliggende houtstructuur zichtbaar was. De schrijnwerkers konden dus onmiddellijk beginnen met het verwijderen van stof en vuil van vele jaren. Daarna controleerden ze de kwaliteit van het hout en bepaalden ze welke balken er verstevigd of vervangen moesten worden.

Tussen de balken werd een uitvulling met latjes geplaatst. Daartussen lopen de leidingen voor elektriciteit, verwarming, verlichting en branddetectie. Dan volgde er een houten ondervloer en de originele parket- en plankenvloeren kwamen uiteraard opnieuw helemaal bovenaan te liggen. Helaas konden niet alle planken gerecupereerd worden. Daarom werden er hier en daar ook zorgvuldig geselecteerde, maar nieuwe exemplaren gebruikt. Nu de werkmannen opnieuw vaste grond onder hun voeten hebben, zullen ze zich de komende maanden toewijden op de restauratie van muren, plafonds en lambriseringen.

DANSEN met stijl

Francois Rousseau, Maskenball im Bonner Hoftheater 'Bönnsches Ballstück', 1754 · Dauerleihgabe des Kölnischen Stadtmuseums

Dit seizoen staan er opnieuw enkele opmerkelijke historische dansactiviteiten op het programma. Voor het dansgedeelte werken we sinds vorig jaar samen met de Stichting Klassieke Dans, die naast klassieke dans en een studio voor kostuumontwerp, ook een barokafdeling in huis heeft.

'Barokdans bloeide vooral tussen het midden van de zeventiende en de achttiende eeuw', zegt Johan Goessens, algemeen leider van de Stichting. 'Een hoogtepunt in de dansgeschiedenis van die periode was de oprichting van de Académie Royale de Danse aan het hof van Lodewijk XIV. Deze academie was bedoeld als een soort van beroepsvereniging, waar de dansmeesters bijeenkwamen om het dansonderricht te bespreken en producties voor te bereiden. Aan die academie werd een zeer verfijnde dansstijl ontwikkeld, die 'la belle danse' werd genoemd. De nadruk lag er op virtuositeit en een hoog technisch niveau. Voor het eerst werd er ook een systeem bedacht om danspassen vast te leggen, zodat choreografieën bewaard konden blijven en opnieuw aangeleerd konden worden.

'La belle danse' werd hoe langer hoe meer gereguleerd. Daarom maakten dansende hovelingen geleidelijk plaats voor professionele dansers. In het begin waren dat trouwens allemaal mannen, die ook de vrouwenrollen voor hun rekening namen. In de grote muziek- en dansvoorstellingen aan het Franse hof, waren het vooral helden en goden die optraden volgens de regels van 'la belle danse'. 'Andere figuren, zoals boeren en saters, werden uitgebeeld door zogenaamde groteske dansers. Zij wilden vooral het kluchtige of satirische karakter van hun personage tonen.' Naast deze theaterdansen ontstonden er ook meer eenvoudige baldansen, die de hovelingen nog wel onder de knie konden krijgen. In het begin van de achttiende eeuw deed de *countrydance* haar intrede

v.l.n.r. Veerle Fack, Johan Goessens, Ingolf Collmar

in de balzaal,' vertelt Veerle Fack, danseres en lerares bij de Stichting Klassieke dans. 'Het succes ervan kwam overgewaaid uit Engeland en het contrast met de strenge regels van de Franse theaterdans was groot. Deze groepsdansen waren niet zo technisch en iedereen danste met iedereen. De Franse versie de *contredanse* maakte snel opmars, ook in de rest van Europa.' 'Het zijn die *contredanses* die we aanleren tijdens de danscursussen en op het Winterbal in het kasteel,' vervolgt Veerle. 'We werken vooral met eenvoudige choreografieën. Want wat telt op zo'n bal is het plezier om samen te dansen.' 'Naast het Winterbal brengen we in het kasteel met het Modern Barock Ensemble de voorstelling *Divertissements royaux*,' vult Johan Goessens aan. 'Het publiek kan er kennis maken met de dans aan het hof van Lodewijk xvi. Onder leiding van choreograaf Ingolf Collmar brengen we onder andere een *Pastorale* op muziek van Boismortier, een *Harlequinade* van Händel en een *Turkse suite* van Lully. 'Er is veel barokmuziek waar geen dans voor is of bewaard is,' zegt Ingolf Collmar. 'Met het Modern Barock Ensemble proberen we met de danstechnieken uit die periode nieuwe choreografieën te maken. Er zijn ook heel wat groteske dansen, waar niet altijd concrete bewegingen van zijn bewaard gebleven. Wat niet genoteerd werd, proberen we verder uit te werken.' Voor Johan Goessens en zijn gezelschap is het totaal van belang. 'De samenwerking met kasteel d'Ursel helpt daarbij natuurlijk,' vertelt hij. 'Het is heerlijk om te kunnen dansen in een perfect historisch decor en door de authentieke kostuums wanen we ons nog meer in de achttiende

eeuw. Het balletkostuum volgde tot in de achttiende eeuw de gewone mode uit die periode en beperkte de bewegingsvrijheid van de dansers aanzienlijk. Zowel de vrouwen als de mannen dansten op schoenen met hoge hakken, waren getooid met enorme pruiken en droegen soms maskers. De vrouwen werden nog het meest gehinderd door de enorme hoepeljurken. Daarom had springen weinig zin omdat het effect van de sprong onder de lange jurken verdween. De armen hielden ze niet naast maar voor zich, omdat de breedte van de jurken dat dicteerde. De virtuositeit van de sprongen was daarom lange tijd vooral mannenwerk. Ze legden zich bijvoorbeeld toe op sprongen, waarbij het ene been tegen het andere werd getikt. Maar ook de mannen konden niet voluit bewegen omdat ook zij een 'justaucorps' droegen: een lange, strakke jas die doorliep tot op het dijbeen.' Niet alleen de locatie en de kostuums waarin wordt gedanst, ook de live muziek bij de activiteiten levert een meerwaarde. Volgens Ingolf Collmar is de interactie tussen muzikant en danser belangrijk. 'Je kan meer inspelen op het moment, het tempo op elkaar afstemmen en de juiste accenten leggen.' Stichting Klassieke Dans is één van de weinige organisaties in Vlaanderen die met barokdans begaan zijn. 'Er zijn wel enkele zelfstandige leraars, maar op veel dansscholen is barokdans uit het programma geschrapt,' zegt Johan Goessens. 'In Duitsland daarentegen kan barokdans op een veel grotere belangstelling rekenen, er wordt meer onderwezen en er is zelfs steun van de overheid. Maar wij blijven de traditie eren, zonder de evolutie in de weg te staan. We moeten aandacht

blijven hebben voor onze achtergrond en de roots van onze kunst kennen. Pas dan ervaar je ten volle waar je mee bezig bent.' Helemaal nieuw in het kasteel is het kinderbal. 'Dat wordt voor de allerkleinsten de ideale gelegenheid om het kasteel als een echte prins of prinses te betreden,' zegt Veerle Fack. 'Deelnemers snuiven er al dansend de sfeer van toen op en leren er meer over de gewoonten in de achttiende eeuw. De kinderen mogen hun mooiste kostuums aantrekken, worden ontvangen door lakeien in livrei en krijgen er chocolademelk en cake bovenop.' Dat is pas stijl. ■

VEERLE MOENS
Kasteel d'Ursel

Divertissements royaux

Zondag 5 december 2010 · 15 en 19 uur · 20/17/... euro

Tijdens deze voorstelling trekken de muzikanten van het oude-muziekensemble Ardalus en de dansers van het Modern Barock Ensemble samen naar het hof van Lodewijk XVI.

Muziek: Karen Ketels (blokfluit), Sergio Rogier (barokviool), Stefaan Smaghe (barokviool), Rebecca Lefèvre (cello)

Dans: Ingolf Collmar, Veerle Fack, Johan Goessens en het corps de ballet van het Modern Barock Ensemble

Winterbal (uitverkocht)

Zaterdag 11 december 2010 · 20 tot 24 uur · 25 euro

Historisch kinderbal

Zaterdag 8 januari 2011 · 14 tot 17 uur · 15 euro (incl. cake en chocomelk)

Lakeien in livrei ontvangen de jonge dames en heren aan de grote toegangspoort. In het kasteel staan een fraai uitgedoste kasteelheer en -dame paraat om dansen uit de tijd van hoepelrokken en pruiken aan te leren. Vanaf acht jaar.

Info en reservatie

Stichting Klassieke Dans
info@stichtingklassiekedans.be
0498 36 61 71 of 03 776 10 04

HOOG BEZOEK in Hingene

De imposante gevel van het Belgisch paviljoen

Honderd jaar geleden vond in Brussel een wereldtentoonstelling plaats. Hertog Robert d'Ursel (1873–1955) werd aangesteld als regeringscommissaris.

Er waren al eerder wereldtentoonstellingen geweest in Brussel: in 1888 en in 1897 op de plaats van het huidige Jubelpark. In 1910 viel de keuze op de onbebouwde gronden langs het Ter Kamerenbos, de geliefkoosde wandelplaats van de Brusselaren. Het terrein was maar liefst 90 hectare groot en strekte zich uit van de huidige Franklin Rooseveltlaan tot aan het kerkhof van Elsene.

Net zoals alle andere wereldtentoonstellingen was ook die van 1910 een typisch product van het optimisme rond de vooruitgang in de wereld. Dat blijkt ook uit het Belgisch paviljoen: een monumentaal gebouw in neorenaissancestijl van maar liefst 260 meter lang en 26 meter hoog.

Binnen waren er tentoonstellingen rond elektriciteit, kleding, horloges, meubels, muziekinstrumenten, voeding, auto-industrie, hygiëne, sport en onderwijs. Anderzijds was er ruim aandacht voor entertainment. Links van het paviljoen stond *Bruxelles Kermesse*, een reconstructie van het oude Brussel met kleine straatjes, inclusief herbergen, restaurants, muziek en dans. In andere architecturaal opvallende paviljoenen vonden een twintigtal landen onderdak met zesentwintigduizend vertegenwoordigers. In het oog springende attracties waren bijvoorbeeld het 'Paleis van de vrouwelijke werkzaamheden' en een compleet nagebouwd Senegalees dorp.

Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog had de expo ook een nationalistisch tintje. Het imposante en moderne Duitse paviljoen straalde de macht van het keizerrijk uit. De Belgen pakten uit met de wapenfabriek van Herstal en de Britten toonden miniatuurmodellen van de oorlogsschepen die ze aan het bouwen waren. Na afloop stond de teller op 13 miljoen bezoekers. Maar deze expo kende ook een grote tegenslag. In de nacht van 14 op 15 augustus brak brand uit. Gelukkig vielen er geen menselijke slachtoffers, maar ongeveer een derde van de tentoonstellingsruimte, die grotendeels was opgetrokken in hout, ging op in de vlammen. De dag na de brand zakten maar liefst

Robert d'Ursel als regeringscommissaris

tweehonderdduizend ramptoeristen naar Brussel af, meer dan het dubbel van het vorige recordaantal bezoekers op één dag. Vier weken later was het grootste deel van de tentoonstellingsruimte weer opgebouwd. Het was maar voor even, want na afloop werden de meeste gebouwen – zoals vooraf gepland – terug gesloopt. Pas in het begin

van de jaren twintig werd de Avenue des Nations, de belangrijkste as van de tentoonstelling, doorgetrokken tot aan de Hippodroom van Bosvoorde. Dit leidde tot de verstedelijking van deze nieuwe wijk, waar enkele prachtige huizen werden gebouwd. Toen de universiteit gedwongen werd het centrum van de stad te verlaten,

Hingene — Eene eer die eene buitenge-meente zelden geniet, valt ons hier op de octaaf der kermis te beurt. – Mgr. De hertog d'Ursel, burgemeester van Hingene en algemeenen commissaris der Regeering bij de wereldtentoonstelling te Brussel, doet heden zondag eene groote ontvangst met lunch op zijn kasteel. De leden van het uitvoerend komitee, van den Jury, de commissarissen generaals en al de vertegenwoordigers der landen, welke aan de tentoonstelling deelnemen, zijn er op verzocht en bijna allen zullen de uitnodiging beantwoorden. Het vertrek uit Brussel geschiedt met een specialen trein naar Antwerpen-Zuid, van daar gaat de reis per bijzondere stoomboot-Wilford tot aan het paviljoen van den Heer Hertog te Hingene-Notelaar, alwaar het hoge gezelschap rond den middag zal afstappen. Bij de aankomst zal de fanfaremaatschappij “De Vlaamsche jongens” van Hingene een welkoms-groet doen. Dan volgt een bezoek aan het uitgestrekte park “Het Zand”, waar den fanfaren “St.Margaretha” van Wintham aan de Sabinadreef post vat om eenige aria’s uit te voeren, en bij het verlaten van dit park zal

de fanfaren “St.Cecilia” van Eyckevliet nog eenige muziekstukjes spelen. Tijdens het doorwandelen van het bijzonder park rond het kasteel is het de beurt aan de zangmaatschappij “Vrede” van Hingene, die even als de andere sociëteiten van fanfaren en Zang eenige puike stukjes van hun repertorium zullen uitgalmen.

Rond half vier ure zal het feest op het kasteel eindigen en de terugreis geschiedt weer met den stoomboot langs Antwerpen. De Wilford zal versierd zijn met de vlaggen van al de nationaliteiten wier vertegenwoordigers aan boord zijn, namelijk Holland, Duitschland, Spanje, Turkije, Frankrijk, Vereenigde Staten, Engeland, Denemarken, Italië, Oostenrijk, Zwitserland, Canada, Haïti, San Domingo, Brazilië, China, Japan, Perzië, Peru, Guatemala, Nicaragua, Luxemburg, Monaco en Uruguay.

Ten einde het gemak van landing zal er aan den Notelaar een embarcadère geplaatst worden en het ware wenschelijk dat die er definitief blijven kon, voor het welzijn der inwoners der gemeente en van het omliggende. De inwoners van Hingene zullen het zich

werd er tien jaar na de expo op de braakliggende terreinen van Solbosch een nieuwe campus opgetrokken, de huidige Université Libre de Bruxelles. Andere sporen die de expo van 1910 heeft nagelaten zijn het Maison Delune, vlak naast de campus van de ULB en straatnamen zoals de Braziliëlaan. Een gebouw van de architect Oscar Van de Voorde is heropgebouwd in Deurle en de fontein van het Spaanse paviljoen verhuisde naar Mariemont.

Niet alleen Brussel, maar ook Hingene werd in 1910 heel even het centrum van de wereld. Op uitnodiging van regeringscommissaris Robert d'Ursel bezocht een groot internationaal gezelschap van gezanten van alle aanwezige landen het kasteel in Hingene. Ze werden er uitgenodigd voor een lunch. In *Het Nieuwsblad van het kanton Puers* van 11 september lezen we over de ophef, die dit hoog bezoek teweegebracht. ■

VEERLE MOENS

Kasteel d'Ursel

Met dank aan Jos Winckelmans en Jean-Pierre Smeyers

een plicht rekenen de nationale vlag uit te steken ter eere der voorname bezoekers, die minstens eene 130-tal zullen zijn, en waarvan er verschilligen zullen vergezeld wezen van hunne dames. Vele zullen in hunne rijke nationalen kostumen zijn, zoals Chineezers, Japaneezers, enz...., en 't zal dan zeker de moeite beloonen zondag een uitstapje naar Hingene te doen.

Fanfare Sint-Margaretha uit Wintam in de stoet voor het huwelijik van Robert d'Ursel en Sabine de Franqueville in 1898

‘Welke altviool zal ik kiezen?’

Vraag: ‘Hoe zorg je ervoor dat je viool niet gestolen wordt?’

Antwoord: ‘Stop ze in een altvioolkist.’

Je hoeft maar een korte google-zoektocht te ondernemen om op deze en talrijke andere altviool-moppen te stoten. Altviolisten krijgen het wel eens hard te verduren in het muzikanten-wereldje. Ze zouden trage en verstrooide mensen zijn en zouden haast altijd vals spelen.

‘Tja, misschien is het instrument wat onpopulair’ geeft ook altviolist Paul De Clerck toe. ‘Toen ik als jongeling altviool wilde spelen, mocht dat niet eens. Ik moest eerst viool leren. Jonge mensen zijn sowieso eerder geneigd om voor viool te kiezen omdat ze later natuurlijk het liefst de eerste viool willen spelen.’ Misschien beseffen ze niet dat er voor altviool wel degelijk een rijk en boeiend repertoire bestaat. Vooral in de twintigste eeuw hebben componisten zich in groten getale op het instrument gestort. ‘Terecht, want de altviool heeft qua klankrijkdom echt heel veel te bieden.’

Met Paul De Clerck hebben we meteen de *crème de la crème* van de Belgische altviolisten te pakken. De Clerck houdt tijdens het concert van 12 januari het gloednieuwe ensemble ‘De Jean’ boven de doopvont. ‘Samen met de violist Dirk Vandaele, de fluitist Frank Theuns en de celliste Ageet Zweistra zal ik fluitkwartteten van Mozart en een strijktrio van Haydn spelen.’ Het ensemble is weliswaar nieuw, maar in het verleden hebben deze vier musici al veel vaker samen gespeeld, zij het in andere bezettingen. ‘Wij zijn geen egotrippers, bij ieder van ons neemt kamermuziek een heel belangrijke plaats in’ voegt De Clerck toe.

Jullie spelen op historische instrumenten. Vanwaar die keuze?

DE CLERCK: 'Het heeft te maken met het feit dat we op een zo authentiek mogelijke manier willen musiceren. Wij gaan op zoek naar instrumenten die de componist hoogstwaarschijnlijk kende op het moment dat hij zijn muziek componeerde. De keuze van je instrumentarium heeft een doorslaggevende invloed op de manier waarop je fraseert, articuleert en omspringt met kleuren. Niet iedereen is het met me eens, maar ik ben ervan overtuigd dat je de muziek en de componist zo beter kan dienen.'

Waarom speelt dan niet iedereen op oude instrumenten?

DE CLERCK: 'Wanneer je de algemene evolutie binnen de instrumentenbouw bekijkt, merk je dat de alsmaar groter wordende concertzalen alsmaar luider klinkende instrumenten vereisten. Parallel daarmee moesten instrumenten ook alsmaar egalier gaan klinken. Wanneer je een oude pianoforte vergelijkt met een moderne Steinway, merk je dat op het oude instrument de verschillende registers elk hun eigen karakter en kleur hebben en dat op de Steinway alles veel meer gehomogeniseerd is. Dat is een fenomeen dat ook heel hard opvalt bij blaasinstrumenten. De moderne tijd streeft nu eenmaal een homogene, geglobaliseerde perfectie na.'

Maar je bent het daar helemaal niet mee eens.

DE CLERCK: 'Laat duidelijk zijn dat een 'ongehomogeniseerd' historisch instrumentarium niet enkel een rijker klankenpalet oplevert, ook op andere vlakken valt alles meteen in zijn plooi. Onlangs nog speelde ik het klavierkwintet van Brahms met een pianoforte. Zelfs de anders zo frequente balansproblemen zijn dan ineens van de baan. Als altviolist in een modern ensemble, moet je wel eens krachttoeren uithalen om qua volume niet verpletterd te worden door de anderen. Het spreekt voor zich dat musici die zich ineens niet meer moeten bekommeren om *power* er een totaal andere, meer communicatieve speelstijl op nahouden.'

Zorgt het spelen op die oude instrumenten toch niet voor extra moeilijkheden?

DE CLERCK: 'Inderdaad, zeker onze fluitist Frank Theuns moet een aantal delicate knopen doorhakken. Wanneer hij voor een eenkleppige fluit kiest, heeft dat gevolgen voor de intonatie. Bij gebrek aan extra kleppen, zoals op de moderne dwarsfluit, moet hij dan de hele tijd zijn mondstand aanpassen om niet vals te spelen. Dat maakt de zaak moeilijker en spannender tijdens concerten, maar in ruil daarvoor krijg je wel die veel meer gedifferentieerde klank. Wanneer je de muziek van naderbij bekijkt, merk je dat ook componisten heus wel wisten waar de moeilijkheden van bepaalde instrumenten lagen. Dat is bijvoorbeeld in de muziek voor natuurhoorn heel opvallend. Bepaalde noten liggen op dat instrument moeilijker dan andere. Componisten waren daarvan op de hoogte en buiten die subtiliteiten uit in de opbouw van hun muzikaal discours.'

Kan je iets meer vertellen over het instrument waarop je op 12 januari zal spelen?

DE CLERCK: 'Ik ben er nog altijd over aan het tobben op welk instrument ik nu precies zal spelen. Ook binnen het historische instrumentarium heb je immers heel wat varianten. Zeker wat betreft de altviool duiken er veel vragen op. Ik heb thuis vier instrumenten, die allemaal verschillen van grootte en met een andere strijkstok bespeeld moeten worden. We zien dat de bouw van de altviool in de loop van de geschiedenis veel minder snel gestandaardiseerd is geraakt dan die van de viool of de cello. Nu eens neigden de altviolen eerder naar de cello, dan weer naar de viool. Aangezien ik zowel barok als klassiek, romantisch en hedendaags repertoire speel, heb ik mezelf en in het bijzonder mijn tactiel geheugen moeten trainen om vlot van het ene op het andere instrument te kunnen overschakelen.'

Jullie spelen fluitkwartetten van Mozart. Is het fluitkwartet niet eerder een zeldzame bezetting?

DE CLERCK: 'Nee, eigenlijk niet. Fluitkwartetten waren in de tijd van Mozart net heel populair. Componisten lieten

in hun partituren vaak de mogelijkheid open om bepaalde partijen op fluit of viool te spelen. Op die manier was hun muziek maximaal bruikbaar als huismuziek. Amateurmusici waren blij dat ze extra repertoire hadden en de componisten verdienden er een aardige duit mee. Misschien om die commerciële reden zijn veel van die fluitkwartetten niet van de allerhoogste kwaliteit. Maar in het geval van Mozart stelt dat probleem zich natuurlijk niet. Hij componeerde interessante muziek, zelfs als hij er geen zin in had. Op het moment dat hij zijn fluitkwartetten schreef, stond hij nog aan het begin van zijn carrière. Hij kon het zich natuurlijk niet veroorloven om zijn reputatie in gevaar te brengen.'

Aan welke soort muziek mogen we ons verwachten?

DE CLERCK: 'Mozarts kwartetten zijn geschreven in de zogenaamde galante stijl. De fluit zingt en de strijkers zorgen hoofdzakelijk voor begeleiding. In het strijktrio van Haydn zullen ook de strijkers in volle actie mogen schieten. Hoe dan ook hebben we in het geval van Haydn en Mozart te maken met componisten die op expressief vlak het onderste uit de kan haalden.' ■

ELISE SIMOENS

'De Jean' (programmawijziging)

Woensdag 12 januari 2011 · 20.30 uur · 16/14 euro

De muzikanten van het Edding Quartet hebben in augustus 2010 een punt gezet achter hun samenwerking. Er werd meteen gezocht naar een evenwaardig alternatief voor het concert op 12 januari. Dat alternatief levert 'De Jean', een gloednieuw ensemble genoemd naar *Monsieur De Jean*, voor wie de fluitkwartetten van Mozart werden geschreven.

'De Jean' bestaat uit twee ex-leden van het Edding Quartet: Paul De Clerck (altviool) en Ageet Zweistra (cello), aangevuld met Frank Theuns (fluit) en Dirk Vandaele (viool).

Deze vier topmusici brengen een programma met twee trio's van Haydn en enkele fluitkwartetten van Mozart.

Met een inleiding door Mathias Pieters.

Gereserveerde tickets blijven geldig. Eventueel kunnen tickets ook terugbetaald worden.

Info en reservatie

CC Ter Dift

03 890 69 30

www.terdift.be

ALLES OVER

De voorbije jaren boog een groot aantal specialisten zich over het ontstaan en de evolutie van het paviljoen De Notelaer en zijn omgeving. Hun onderzoeksresultaten werden onlangs gebundeld in twee publicaties.

Tweeëntwintig hoofdstukken, zeventien auteurs, 575 bladzijden in groot formaat en haast evenveel illustraties, honderden eindnoten, vier centimeter dik en bijna drie kilogram zwaar: dat zijn de indrukwekkende cijfers van *Een belvédère aan de Schelde. Het paviljoen De Notelaer in Hingene (1792-1797)*. Deze allereerste wetenschappelijke publicatie over het paviljoen werd door het Vlaamse Instituut voor het Onroerend Erfgoed gepubliceerd als vijfde volume in de reeks *Relicta Monografieën*. Het is een echt naslagwerk geworden, waarin je letterlijk alles kan terugvinden wat je ooit over De Notelaer zou willen weten.

Het boek bundelt de resultaten van een uitgebreid interdisciplinair onderzoek van archivalische, materiële en iconografische bronnen, en uiteraard van het gebouw zelf. De auteurs bespreken niet alleen het landschap, de bouw- en restauratiegeschiedenis en de materialen die daarbij werden gebruikt, maar ook het prachtige salon met zijn merkwaardige parketvloer en bijzondere decoraties, en de huidige toestand van het beschermd monument. Ook de historische, sociale en politieke achtergrond komt uitvoerig aan bod. Dat alles leverde veel nieuwe, en soms verrassende, kennis op.

Voor het eerst wordt aangetoond dat De Notelaer werd genoemd naar een opvallende notenboom op de Scheldebijk. Het bleek ook dat er op die plaats al anderhalve eeuw een veer gevestigd was. Dat verklaart waarom het paviljoen tegelijk gebruikt werd als prestigieuze ontvangstruimte, waar de hertog d'Ursel en zijn gasten konden genieten van een majestueus uitzicht en als veermanswoning en herberg. Ook de architectuur en het interieur van het paviljoen zelf blijken van een uitzonderlijke kwaliteit. Zo werd het ontworpen door de Franse hofarchitect Charles De Wailly (1730-1798). Hij introduceerde nieuwe architecturale benaderingen in de Zuidelijke Nederlanden. Het boek biedt een nooit eerder gepubliceerd overzicht van De Wailly's projecten op het grondgebied van het huidige België. De toeschrijving van de koepelschildering in het salon aan de uitmuntende kunstschilder Antoine Plateau (1759-1815) en die van de bas-reliëfs in stucwerk aan de Brusselse beeldhouwer François-Joseph Janssens (1744-1816) kon eindelijk bewezen worden. Het uitgebreid archiefonderzoek geeft niet alleen een duidelijk beeld van de opeenvolgende bouwfases van het paviljoen, maar onthult ook hoe de omgeving van De Notelaer evolueerde in de loop van de eeuwen.

Joke Buijs & Anna Bergmans (red.),
Een belvédère aan de Schelde. Paviljoen De Notelaer in Hingene (1792-1797)
(VIOE Relicta Monografieën, vol. 5)

Koen De Vlieger-De Wilde (red.),
Voor hertog en veerman. Het paviljoen De Notelaer in Hingene (Historische publicaties van het kasteel d'Ursel, vol. 4).

Een belvédère aan de Schelde kan besteld worden bij het VIOE op 02 553 16 56 (Ann Seys) of via www.vioe.be/publicaties (60 euro plus 12 euro verzendkosten). *Voor hertog en veerman* is verkrijgbaar in het kasteel (10 euro plus 1,60 euro verzendkosten). Beide boeken zijn ook te koop in het paviljoen De Notelaer.

UITZONDERLIJK AANBOD

Bij aankoop van de historische publicatie *Voor hertog en veerman* betaal je voor de andere volumes in de reeks slechts vijf in plaats van tien euro (plus 1,60 euro verzendkosten per boek):

Elke Verhoeven, *Hingene en den duc*.

Mondelinge geschiedenis in het kasteel, 2005.

Bob Daems & Baudouin d'Ursel, *Tussen salon en strijdtoneel. De militaire carrières van de hertogen d'Ursel (1665-1804)*, 2005

Op maat van de hertog. De bouw van een nieuwe kerk voor Hingene (1872-1906), 2006.

DE NOTELAER

De omvangrijke wetenschappelijke publicatie werd tegelijkertijd samengevat tot een publieksboek: *Voor hertog en veerman. Het paviljoen De Notelaer in Hingene*. Het verscheen als vierde nummer in de reeks historische publicaties van het kasteel d'Ursel. Het eerste volume in deze reeks kwam tot stand in september 2005.

In *Hingene en den duc* verzamelden we herinneringen aan de tijd dat de hertog nog in Hingene woonde. Twee maanden later was het al tijd voor een tweede volume: *Tussen salon en strijdtoneel*. Daarin werden de wapenfeiten van de drie 18de-eeuwse hertogen belicht. En in september 2006 verscheen *Op maat van de hertog*, over de

bouw van een nieuwe kerk voor Hingene op het einde van de negentiende eeuw. Met één eindredacteur, 88 bladzijden in kleiner formaat, één centimeter dikte en een luttele 250 gram is *Voor veerman en hertog duidelijk* een maatje kleiner dan de *Relicta Monografie*. De belangrijkste onderzoeksresultaten en ontdekkingen zijn er niettemin ook in te vinden: het gedeelde gebruik tussen hertog en veerman, de precieze chronologie van de bouwwerken, de identificatie van de kunstenaars. Dat alles wordt uitvoerig geïllustreerd met kaarten, plannen, oude en nieuwe foto's. Het uitgebreide onderzoek was de eerste fase van de restauratie van De Notelaer. De komende maanden zullen er een restauratievisie en een exploitatieplan worden opgesteld door de vele verschillende partners: Toerisme Vlaanderen, Erfgoed Vlaanderen, vzw De Notelaer, het Agentschap voor Natuur en Bos, Waterwegen en Zeekanaal, het Vlaamse Instituut voor het Onroerend Erfgoed, het kasteel d'Ursel en het Agentschap Ruimte en Erfgoed Antwerpen. Samen streven ze ernaar om de restauratie van het paviljoen en de inrichting van zijn omgeving tot een modelproject te maken. ■

KOEN DE VLIAGER-DE WILDE
Kasteel d'Ursel

IN DE KIJKER

ANTO

NINE DE MUN

de artistieke hertogin

In een uithoek van het park staat een mysterieus, vervallen gebouwtje. Ooit was dat het schildersatelier van een artistieke hertogin.

Het schildersatelier, zoals het door Antonine werd afgebeeld op een kamerscherm

Het eenvoudige bakstenen gebouwtje dateert uit 1877. Het bestaat uit twee bouwlagen met steekboogvormige deuren en raamopeningen, getrapte zijgevels en een zadeldak met Vlaamse pannen. Het werd gebouwd voor Antonine de Mun (1849–1931), de echtgenote van Joseph, zesde hertog d'Ursel (1848–1903). Ze was een dochter van Adrien, markies de Mun, en zijn tweede vrouw Claire de Ludre, zelf een kleindochter van Adrien de Mun en Emilie d'Ursel. Joseph en Antonine waren dus familie en ze kenden elkaar al als kind. Toen ze in 1872 trouwden, sloten ze een huwelijk uit liefde: een uitzondering in die tijd!

In haar memoires beschrijft hun kleindochter Hedwige d'Ursel het toevluchtsoord van 'Grannie', zoals ze Antonine noemde: 'In Hingene had ze achteraan in het park een heel mooi atelier, met een puntdak en een trap bedekt met wilde wingerd. Aan de noordzijde was – zoals het hoort – een heel groot raam, dat in één stuk met een binnenschip uit Antwerpen was gekomen. Ze liet er niet alleen familie en kennissen poseren, maar net zo goed bedienden, tuiniers en hun kinderen, die het zich allemaal lieten welgevallen. Mijn zus May stelde zich ook altijd kandidaat, terwijl ik me verstopte. En mijn vader herinnerde zich dat hij model heeft gestaan voor een jonge Hercules, gekleed in een leeuwenvel en met pijl en boog in de hand. Maar helaas: alleen het hoofd was van hem. Omdat Grannie vreesde dat hij kou zou vatten, werd hij – tot zijn grote frustratie – vervangen door de zoon van de tuinier. Zo deed men dat toen.'

Dankzij dat intrigerende atelier in het bos en sprekende vermeldingen zoals hierboven, heeft Antonine de Mun al lang onze interesse weten te wekken. Vorig jaar kwam ze nog meer op de voorgrond. Tussen de stukken die de huidige hertog d'Ursel in bruikleen gaf, zaten er immers enkele opmerkelijke schilderijen van haar hand. Naast het zelfportret dat de omslag van dit magazine siert, kregen we vier kleine portretjes van oude en trouwe bedienden, een portret van haar *médecin-homéopathe* dokter Martiny en een schitterend kamerscherm waarop de verschillende kasteeldomeinen van de familie werden afgebeeld. Enige tijd later gaven inwoners van Hingene nog twee andere schilderijen in bruikleen: een portret van rentmeester Pierre-Julien

Thielemans (1825–1902) en een Bijbels tafereel met de geboorte in Bethlehem. Tot slot ontdekten we in de bibliotheek van de hertog een album met een vijftiental tekeningen, die Antonine eind 19de eeuw had gemaakt van het dagelijks leven van haar jonge gezin. Hoe langer hoe meer raakten we ervan overtuigd dat we iets met deze artistieke hertogin moesten doen.

Dat vond ook Katlijne Van der Stighelen, professor Kunstwetenschappen aan de K.U.Leuven, die in het kasteel een 17de-eeuws schilderij kwam identificeren. Toen we de werken van Antonine toonden, zei ze onmiddellijk dat het een ideaal onderwerp zou zijn voor een bachelor- of masterpaper. Nadien bleef het enkele maanden stil, maar tijdens de zomer kwam er plots een mailtje van Wendy Wiertz: 'Het schetsboek van Antonine de Mun, dat u vernoemt in het artikel *Hingene-Brussel, heen en terug* in het Kasteel d'Ursel Magazine, zou het onderwerp zijn voor mijn bachelorpaper kunstwetenschappen aan de K.U.Leuven onder leiding van prof. Katlijne Van der Stighelen. In het daaropvolgende academiejaar 2011–2012 zou er voor de masterpaper uitgebreid kunnen worden naar de andere door haar beschilderde en geschilderde voorwerpen. Is het mogelijk om een afspraak met u te maken in de komende weken om het schetsboek te bekijken en het onderwerp te bespreken?'

Uiteraard was dat mogelijk. Tijdens de kennismaking bleek al gauw dat we de hulp moesten inroepen van iemand die ons al dikwijls op de goede onderzoeksweg had gezet. Graaf Baudouin d'Ursel kent de geschiedenis van zijn familie als geen ander en was ook nu onmiddellijk bereid om te helpen. 'Ik denk wel dat het

Twee tekeningen uit album van Antonine: Caroline, Riri, Pauline et Wolfy le dimanche à 4 heures. Le tennis à Hingene – Août 1893 en Wolfy s'essaie à l'équitation sur le dos du pétulant Scipion | Hingene août 1893

niet gemakkelijk zal zijn om een overzicht te maken van het oeuvre van Antonine de Mun. Ze heeft veel geschilderd en getekend en ze schonk de portretten aan familie en vrienden of verkocht ze ten voordele van goede werken. Alles is dus erg verspreid. Ik heb er zelf ooit aan gedacht om een overzicht te maken. Iemand anders zal het nu in mijn plaats doen en dat vind ik heel goed.

Baudouin d'Ursel gaf ons niet alleen zijn zegen, hij onthulde ook het bestaan van vier andere albums met meer dan honderd tekeningen, die Antonine had gemaakt van haar dagelijks leven. We kregen direct kopies in bruikleen, samen met het adres van de neef die de originele bewaart. En alsof dat nog niet genoeg was, wilde hij ons ook nog de briefwisseling van Antonine ter beschikking stellen. Niet in talloze ongeordende archiefdozen, maar wel als een omvangrijk elektronisch document, zorgvuldig geannoteerd en met identificatie van de mensen die erin vernoemd worden. 'Het is eigenlijk een werk dat zo gepubliceerd zou kunnen worden,' voegde hij eraan toe. 'De arme juffrouw Wiertz zal overladen worden met notities. Ik hoop dat ze ze zal kunnen gebruiken.'

Dat is duidelijk een understatement. 'De tekenalbums, de correspondentie, het schildersatelier en de vele bewaarde schilderijen zijn het gedroomde studiemateriaal,' zegt Wendy Wiertz. 'Het zal natuurlijk wel een hele klus worden om die schilderijen allemaal terug op te sporen. Ik zal zeker een oproep doen binnen de familie d'Ursel, maar ook bij verwante adellijke families, zoals de Mun, d'Harcourt en de Francqueville, zouden er nog stukken te vinden moeten zijn. Het wordt anderzijds wel moeilijk om de schilderijen te vinden die door de kunstenaar werden verkocht of geschenken.' Moeilijk, maar misschien niet onmogelijk. Een kleine rondvraag in Hingene leverde al heel wat moois op. Zo heeft de familie Spiessens nog een portret van Rafaël Spiessens als zesjarige knaap, geschilderd in 1922. Twee portretten van Georges en Elisa Vandamme worden bewaard door hun verre nakomeling Luc Van Ranst. Georges en Elisa waren de kinderen van Alexis Vandamme, die als de *maitre d'hôtel* voor de hertog werkte. Vooral het schilderij van Georges is opmerkelijk: in 1877 beeldde Antonine hem af als een kleine cupido op een groot paard. Daarnaast lieten ook de Zusters

van Gijzegem, die vroeger de Hingense meisjesschool inrichtten, al weten dat er zich in hun klooster nog een mooi portret bevindt van een zuster met de typische grote witte kap. 'Ongetwijfeld is er in de buurt van het kasteel nog meer bewaard gebleven,' reageert Wendy Wiertz. 'Ik zou het dan ook erg fijn vinden als iedereen die zelf een werk van deze hertogin bezit of er ergens een weet hangen, dat zou willen laten weten.'

De resultaten van dit fascinerende onderzoek zijn natuurlijk niet voor morgen. Maar zodra ze binnen zijn, zullen we ze met veel plezier en op een zo mooi mogelijke manier voorstellen. En hopelijk kan dat samen gebeuren met de inhuldiging van een vers gerestaureerd schildersatelier... ■

KOEN DE VLIEGER-DE WILDE
Kasteel d'Ursel

AGENDA

Kiyotaka Izumi

Zondag 14 november · 11 uur · 14/12/10 euro

De Japanse pianist Kiyotaka Izumi staat bekend als een van de beste vertolkers van het werk van Emmanuel Durllet. Hij is dan ook de perfecte genodigde van het Emmanuel Durllet Fonds, dat dit concert organiseert.

Programma

6 *Morceaux op. 19* (selectie),
Rêverie du soir, *Scherzo humoristique* en
Nocturne van Tchaikovsky
Oud-Vlaamse melodieën en dansen van Durllet
Lyrische stukken (selectie) van Grieg
Fantaisie - Impromptu in cis op. 66, *Polonaise nr. 6* in *As 'Heroic' op. 53* van Chopin

Info en reservatie

Emmanuel Durllet-Fonds
03 238 98 64 of 0473 427 327

Chopinrecital met Pierluigi Camicia

Zondag 21 november · 11 uur · 16/14 euro

Tweehonderd jaar geleden werd Frédéric Chopin geboren en zo werd 2010 een internationaal Chopin-jaar. In het kasteel verzorgt Pierluigi Camicia de feestelijkheden. Hij is een toegewijde topartiest die veel waardering kreeg van collega's en die met de grootste dirigenten heeft gewerkt. In het repertoire van Camicia neemt Chopin al jarenlang een prominente plaats in. Tijdens dit concert brengt hij 4 *Mazurka's*, 4 *balladen* en de *Polonaise-Fantaisie in As-groot op. 61*.

Met een inleiding door Kristin Heyligers (Klara).

Info en reservatie

CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

Divertissements royaux

Zondag 5 december · 15 uur en 19 uur · 20/17/... euro

Lees meer op pagina 4 en 5

Info en reservatie

Stichting Klassieke Dans
info@stichtingklassiekedans.be
0498 36 61 71 of 03 776 10 04

Winterbal (uitverkocht)

Zaterdag 11 december · 20 tot 24 uur · 25 euro

Lees meer op pagina 4 en 5

William Hogarth (1697-1764)

Ceske Trio

Zondag 12 december · 15 uur · 14/12 euro
(inclusief koffie en cake)

Het Ceske Trio is een ensemble van top-kwaliteit, wereldwijd geroemd als uitmuntend vertegenwoordiger van de Tsjechische muzikale traditie. Ook bij ons groeiden ze uit tot publiekslievelingen. Enkele jaren geleden passeerden ze al in Bornem en nu is het tijd voor een hartelijk weerzien.

Dit koffieconcert start met een lichtvoetig werk van Joseph Haydn, het beroemde *Trio all Ongarese*. In de *Elegie* van Josef Suk overheerst de befaamde Slavische melancholie. Het levendige *Trio opus 21* van Antonin Dvorak maakt grote sier met verfijnde en elegante variaties en eindigt met een finale boordevol optimisme en levensmoed.

Met een inleiding door Mathias Pieters.

Info en reservatie

CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

Historisch kinderbal

Zaterdag 8 januari · 14 tot 17 uur · 15 euro
(incl. cake en chocomelk)

Lees meer op pagina 4 en 5

Info en reservatie

Stichting Klassieke Dans
info@stichtingklassiekedans.be
0498 36 61 71 of 03 776 10 04

'De Jean'

Woensdag 12 januari 2011 · 20,30 uur · 16/14 euro

Lees meer op pagina 8 en 9

Info en reservatie

CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

Houtblaaskwintet 5 Beaufort

30 januari 2011 · 11 uur · 10 euro

Dit houtblaaskwintet verenigt vijf soloblazers van het Nationaal Orkest van België: fluitist Baudoin Giaux, hoboïst Bram Nolf, klarinetist Roeland Hendriks, hoornist Ivo Hadermann en fagottist Luc Loubry. Geen zoveelste jong-talent-ensemble dus, maar vijf door-de-wol-geverfde musici die op het toppunt van hun kunnen de handen in elkaar slaan.

Info en reservatie

Sint-Jan Berchmansinstituut Puurs
linda.spiessens@sjabi.be of 0476 48 29 28.

Steinwayrecital met Aquiles Delle Vigne

Zondag 6 februari 2011 · 11 uur · 14 euro

Aquiles Delle Vigne is een Argentijnse pianist met Italiaanse roots, maar woont al jaren in Brussel. Als gereputeerd pianopedagoog is hij verbonden aan het conservatorium van Rotterdam en de prestigieuze Schola Cantorum in Parijs. Momenteel werkt Aquiles Delle Vigne aan een prestigieus project: een cd-reeks met alle tweëndertig sonates van Ludwig van Beethoven. Gespreid over twee jaar vinden de opnames plaats in de inkomhal van het kasteel. Tijdens dit concert brengt de maestro zijn favoriete Beethovensonates en vertelt hij over zijn passie voor de componist.

Info en reservatie

Kasteel d'Ursel

BEELDBANK

De beeldbank van kasteel d'Ursel bestaat uit een grote verzameling oud en nieuw beeldmateriaal. Op deze pagina publiceren we telkens een unieke afbeelding uit dit archief. Aan de hand hiervan ontdek je verrassende details over de geschiedenis van het kasteel en zijn bewoners.

Feeëriek Scala in kasteel d'Ursel

In het kader van Terra Nova brachten Scala en de Kolacny Brothers op 27 augustus een bijzonder geslaagd optreden in het kasteel. Tweeduizend bezoekers woonden dit sprookjesachtig optreden bij. Vanuit de openstaande ramen van het kasteel kwamen de hemelse stemmen je tegemoet.

Een uitgebreide fotoreportage vind je op www.kasteeldursel.be.